

Lovforslaget, som vedtaget i Folkethinget, findes i Tillæg A. Sp. 2609—10, dets 3die Behandling, sammesteds, og dets nævnte Thingstidende (Sp. 5067—69.)

Skælf: Det var den 5te November f. M., at der ved det private Initiativ, og det andet Thing blev indbragt et Lovforslag, der sigtede til Forandringer i Forordningen af 15de Juni 1792, §. 11, og det er Resultatet af de Forhandlinger, det i Folkethinget have fundet Sted angaaende samme, som nu foreligger i det nærværende Lovforslag, der, indkom hertil den 20de Februar, og idag er til 1ste Behandling her. Det vil, ikke kunne negtes, at det ligeveirfor den Altsigt, som vi forhaabentlig have stillet for denne Samling, sluttet i den nærmeste Fremtid, som er en overordentlig kort Tid, der saaledes er levet dette Thing til, at drøfte et Forslag, der har sin Vigtighed, ikke alene fordi det berører Contractsfriheden — her skal jeg sige, indrømme, at ikke Alt, hvad der kan siges til Fordeel for at opretholde Contractsfriheden i dens almindelige og fulde Udstrækning, er anvendeligt netop paa disse Forhold, men isærlig, fordi det berører Contractsforhold, der have en overordentlig stor Betydning, baade for Ciere og Brugere af saadan Jord, der er behestet med Fæstetvang. Tidsfristen, der er os levet, til Sagens Behandling, bliver, saameget kortere, naar man seer hen til, at det andet Thing har brugt fulde 3½ Maaned, for at producere det, der her foreligger. Lovforslaget indeholder to væsentlige Bestemmelser, som allerede ere blevne fremsatte af den ærede Indenrigsminister ved Sagens 1ste Behandling i det andet Thing. Den ene indeholdes i dets §. 1, og den gaar ud paa at ophøve den Tilladelse, der indeholdes i Forordn. af 15de Juni 1792 §. 11, til at bortforpagte Gaarde, paa to eller flere Personers Levetid. Dette er en Form af Contractsforhold, som jeg ikke troer har nogen stor Udstrækning for Nogen, og som ikke er anvendt i nogen stor Udstrækning. Jeg troer derfor heller ikke, at der kan gjøres nogen væsentlig Indvending imod, at denne Bestemmelse nu ophæves. Den som man henlyttede denne Form af Contractsforhold i stor Udstrækning,

saar, troer jeg, at Følgen deraf vilde blive, at man, paa Grund af den Eghed, som dette Forhold i en væsentlig Henseende har med de almindelige Fæsteforhold, ved Lovmaatte gjøre den Bestemmelse, der indeholdes i §§. 5 og 6 af Loven af 19de Februar 1861, anvendelige ogsaa paa dette Forhold. Men saa fik man i Virkeligheden to Contractsforhold, der havde saamegen Eghed med hinanden, at der ikke var nogen Anledning til at opretholde den ene af dem. — Den anden væsentlige Bestemmelse indeholdes i Lovforslagets §. 2, og den gaar ud paa at forbyde, at der af Jorddrotten her-efter maa modtages eller betinges nogen anden Betaling eller Ydelse, end den aarlige Forpagtningsafgift. Det har paa nogle Steder været Tilfældet, at man ved Bortforpagtninger paa 50 Aar, og i Henhold til Forordningen af 1792 har betinget sig foruden den aarlige Forpagtningsafgift en Recognition eensgang for alle ved Forholdets Stiftelse. Man har imidlertid meent, at Betingelsen af en saadan Recognition ikke laa i Forpagtningsforholdets Natur, og at noget Saadant ikke skal have været tilfattet ved Forordningen af 1792. Jeg skal ikke indlade mig paa en Undersøgelse af, hvorvidt dette er fuldkomment rigtigt; jeg erkjender dog, at det er med nogen Berettigelse, at man har anset derover. Jeg troer heller ikke, at der fra Godseierens Side er nogen væsentlig Grund, til at sætte nogen meget stærk Modstand imod en Bestemmelse som den her forslaaede, men jeg nærer derimod, rigtig nok, megen Tvivl om, at den vil være til de vordende Forpagteres Interesse. Det forekommer mig nemlig, at være klart, at mange Forpagtere med god Grund kunne ønske ved at erlægge en billig Recognition ved Forpagtningsforholdets Begyndelse, at tilfikkre sig bedre, og billigere, Billaar for hele Forpagtningstiden. Men Resultatet af den Bestemmelse som den foreslaaede vil, jo blive, at de Jorddrotter, der hidtil have søgt Noget af vederlaget for Forpagtningen i en saadan Recognition, ville søge at faae Erstatning derfor i forhøiede Forpagtningsafgifter. Jeg maa tilstaae, at det er min Overbeviisning, at hvis en saadan Lovbestemmelse bliver vedtagen, saa vil man, naar man efter nogen Tids Forløb